

saa var der dog lidt af et Temperament i saadan en lille Krabat. Den kunde finde paa de tusinde Pudsigheder, kunde være kælen, skælmsk, nedtrykt, overgiven, koket, indsmigrende, opfarende — alt i en og samme Time ligesom med Intelligensens Nervøsitet. Desuden var det dog en Vederkvægelse en Gang imellem at se paa andet end de evige Spurve og Krager med deres grimme graa Vadmelsdragt. Naar Solen skinnede paa „Methusalems“ Silkefjer, kunde den pynte i en Stue eller paa en Græsplæne næsten som en fint paaklædt Dame.

Hun vilde just strække Haanden ud for at kærtegne den, da hun hørte noget knirke udenfor paa Gangen. Der var ingen Tvivl . . . det var Kapellanen, der gik ned ad Trappen fra sit Værelse.

Hun sad et Øjeblik og saa' ned i sit Skød, i heftig Strid med sig selv. Saa rejste hun sig, gik rask over Gulvet hen til Forstuedøren og aabnede den.

Her stod Emanuel, med Hat paa Hovedet og Paraply i Haanden, i Færd med at gaa ud.

Idet han saa' hende, blev han stærkt rød. Samtidigt kom der noget stikkende i hans Blik. Det saa' ud, som om han væbnede sig mod hendes forventede Spotterier og var fast bestemt paa at betale hende dem tilbage.